

РЕШЕНИЕ

№ 4083

гр. София, 19.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 22.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **2848** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 26, ал. 11 от Закона за чужденците в Република България.

Делото е образувано по жалбата, вх. № 10548/16.03.2023 г. от адвокат – пълномощник на М. М. - гражданин на С., чрез упълномощен адвокат, срещу ОТКАЗ, рег. № 5364Р-1954/24.01.2023 г. на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР, да бъде издадено разрешение за постоянно пребиваване в Република България, по Заявление, рег. № 536500-3231/29.08.2022 г.

Оспорващият и упълномощеният адвокат не се явяват. Адвокатът, с писмено становище от 22.05.2023 г.: поддържа жалбата, с която се твърди материална незаконосъобразност на заповедта; претендира възстановяване на разноски за водене на делото, съгласно списък.

Ответникът, посредством юрисконсулт – пълномощник оспорва жалбата, излагайки становище за материална и процесуална законосъобразност на заповедта. Заявява претенция за юрисконсултско възнаграждение и възразява за прекомерен размер на адвокатското.

Доказателствата, съставляващи административната преписка и тези, представени от адвоката на жалбоподателя са приети без оспорване.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след като обсъди доказателствата по делото и становищата на страните, приема за установено от фактическа и от правна страна следното.

Със Заявление, рег. № 536500-3231/29.08.2022 г. (л. 22 от делото) М. М. - гражданин на С. е поискал предоставяне на право на постоянно пребиваване в Р. България, на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ – чужденец от български произход. Към заявлението са били приложени всички, изискуеми документи (признато от ответника с процесния отказ), вкл.: трудов договор от 29.08.2022 г. с „Никлеон Бау“ ЕООД (л. 34), регистриран в НАП; декларация от Л. Ж. Л., от 29.08.2023 г., с нотариално заверен подпис на декларатора (л. 33), според която: притежава собствено жилище в [населено място], на [улица], ет. 1, което ще предоставя за ползване от М. М. по времена на пребиваването му в РБ и е съгласна той да бъде адресно регистриран на същия адрес. Във връзка със заявлението служители от Отдел „Миграция“, при Областна дирекция на МВР – Б. извършили на 03.11.2022 г. физическа проверка на така декларирания адрес и установили, че чужденецът не живее на адреса. Резултатите от проверката са оформени в Становище, рег. № 5365р-2549/29.11.2022 г. (л. 19). Контролните проверки продължили със справка в АИС „Граничен контрол“, в резултат на което било установено, че: М. М., през периода от 29.08.2022 г., до датата на постановяване процесния отказ не е пребивавал на територията на РБ – влязъл е на 29.08.2022 г., когато е подал заявлението си лично и е сключил цитирания трудов договор, и същия ден е напуснал страната. Като е описал подробно изложените до тук факти (неопровергани от страна на оспорващия, директорът на Дирекция „Миграция“ – МВР постановил процесния Отказ, рег. № 5364р-1954/24.01.2023 г. да предостави на М. М. право на постоянно пребиваване в РБ, по Заявление, рег. № 536500-3231/29.08.2022 г., позовавайки се на разпоредбата на чл. 26, ал. 1, вр. чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ.

Жалбата е основателна.

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са регламентирани в Закона за чужденците в Република България. Според чл. 22, ал. 1, т. 4 ЗЧРБ пребиваването на чужденците в Република България се осъществява, въз основа на разрешение на службите за административен контрол на чужденците, което се издава (ал. 4) след писмено становище от Държавна агенция „Национална сигурност“, „което има задължителен характер за Дирекция „Миграция“. Становището за случая (л. 41) е положително. Материалноправните основания по чл. 26, ал. 1 ЗЧРБ за отказ да бъде издадено разрешение за пребиваване, или за продължаване срока на пребиваване са тези по чл. 10, ал. 1, т.т. 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 19 – 23 с.з. Нормата на чл. 10, ал. 1, т. 23, използвана като основание да бъде постановен процесният отказ е императивна и задължава компетентният орган да откаже издаване разрешение на чужденец, който „е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни“. В процесния случай ответникът е приел, че М. М. е представил със заявлението си „нотариално заверена декларация, съставена единствено с цел заобикаляне нормите, регламентиращи режима на чужденците в РБ..., без адреса реално да се ползва от чужденеца“ и по този начин „е декларирал неверни данни“.

Настоящият съдебен състав приема, че ответникът не установи и не доказа по несъмнен начин наличието, по отношение М. М. - гражданин на С. основанията за отказ, по смисъла на чл. 26, ал. 1, вр. чл. 10, ал. 1, т. 23, предл. второ ЗЧРБ. Цитираната норма на чл. 10, ал. 1, т. 23, предл. второ ЗЧРБ изисква „деклариране на неверни данни“, които, според ответника са данните, че не пребивава (не е пребивавал) на посочения адрес в РБ. Представянето на доказателство в тази връзка е въведено като задължително изискване с нормата на чл. 34, ал. 1, т. 3 ППЗЧРБ -

чужденецът да представи „доказателства за осигурено жилище“, но не въвежда условие за пребиваване в същото жилище. Ответникът не сочи и не представя доказателства, посредством които да дискредитира доказателствената стойност на приложената декларация от Л. Ж. Л., от 29.08.2023 г., с нотариално заверен подпис на декларатора, а именно, че: тя притежава собствено жилище в [населено място], на [улица], ет. 1, което ще предоставя за ползване от М. М. по време на пребиваването му в РБ и е съгласна, той да бъде адресно регистриран на същия адрес. Обобщаващият, краен извод, че „чужденецът е декларирал неверни данни, като е заявил пред административния орган адрес, на който не пребивава“ не съответства на условието, по смисъла на 34, ал. 1, т. 3 ППЗЧРБ, за представяне „доказателства за осигурено жилище“. Декларацията от собственика на жилището Л. Ж. Л. представлява, по смисъла на цитираната норма именно писмено доказателство (частен документ – см. чл. 180 ГПК), представено от чужденеца като задължително изискване – приложение към заявлението му. Представянето на тази декларация не означава, че заявителят сам е декларирал неверни данни, които според ответника са данни, че „реално ползва адреса“ и/или пребивава там.

Постановеният от директора на Дирекция „Миграция“ – МВР ОТКАЗ, рег. № 5364р-1954/24.01.2023 г. подлежи на отмяна, което обуславя основателност на искането за възстановяване в полза на жалбоподателя, на разноските му – държавна такса от 10 лева и възнаграждението, заплатено на адвоката. Административната преписка следва да бъде изпратена на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР (чл. 173, ал. 2 АПК), който, след като се съобрази със задължителните указания, дадени с настоящото решение да разгледа в срок Заявление, рег. № 536500-3231/29.08.2022 г. от М. М. - гражданин на С..

Водим от горните мотиви и на основание чл. 172, ал. 2, вр. чл. 1, чл. 143, ал. 1 АПК, Административен съд София - град, 14 -^{ти} състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата, вх. № 10548/16.03.2023 г. от адвокат – пълномощник на М. М. - гражданин на С. ОТКАЗ, рег. № 5364Р-1954/24.01.2023 г. на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР, да бъде издадено разрешение за постоянно пребиваване в Република България, по Заявление, рег. № 536500-3231/29.08.2022 г.

ОСЪЖДА Министерство на вътрешните работи да възстанови на М. М. - гражданин на С., персонален номер: 2102994740037, притежаващ паспорт №[ЕИК], издаден на 04.06.2016 г. от МВР на С., разноските за държавна такса и възнаграждението за един адвокат, в общ размер на 1 100 лв. (хиляда и сто лева).

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: